

Hodnocení diplomové práce

Název: *Psychická rizika zážitkového programu v závislosti na věku účastníků*

Autor: *Bc. Veronika Kinclová*

Předložená diplomová práce Veroniky Kinclové je zaměřena na aktuální a dosud málo zpracovanou problematiku psychických rizik zážitkových programů a způsobu jejich řešení. Práce má logickou strukturu: je rozdělena na úvod, sedm kapitol a závěr, přičemž obsahové těžiště práce spatřuji v kapitolách 3, 5 a 6.

Po stránce vzhledu a vnější úpravy je práce na vysoké úrovni. Také formální úroveň je velmi dobrá. Citace jsou provedeny pečlivě, několikrát se tam ovšem opakuje chyba, že jsou v záhlaví (v prvních slovech) bibliografického odkazu nepřipustné údaje (místo příjmení autora nebo názvu publikace název organizace či kolektivu, např. „Instruktoři Brno“ nebo dokonce popis „Zpracoval kolektiv autorů...“). Za poněkud problematické považuji použití „neosobního plurálu“, i když jsem si vědom toho, že to někteří autoři doporučují. V tomto případě to místy působí trochu rušivě (s. 76)¹ nebo dokonce trochu nesmyslně (s. 115)².

Po stránce jazykové velmi oceňuji samostatnou práci autorky. Autorka se nikde neuchyluje k opisování nebo k jednoduchému parafrázování textu. Celý text je dílem diplomantky, přímé citace jsou zásadně odlišeny uvozovkami. Přesto se v práci objevuje jenom několik pravopisných chyb (s. 15 a 35), interpunkčních chyb (s. 33, 55, 79) a překlepů (s. 20, 41, 52, 82). Občasné jazykové nepřesnosti spíše vychází buď z přehlédnutí anebo z nekritického přejímání výrazového úzu použitých pramenů.³

Po stránce obsahové považuji předloženou práci za vynikající. Autorce se rozhodně podařilo velmi dobře splnit cíl diplomové práce, který bych formuloval asi takto: „objasnit psychická rizika zážitkových programů, srovnat přístupy k těmto rizikům a navrhnout způsoby jejich prevence a řešení“. Uvádím tuto formulaci proto, že mi připadají formulace cílů, které autorka užívá (v úvodu i v 7. kap.), poněkud degradující její vlastní práci. Formulace „zmapovat“, „obsáhnout“, „poukázat“, „zaměřit se“ neoznačují cíl (zamýšlený výsledek práce), ale spíš průběh (co, autorka v rámci práce bude dělat). Chápu, že tyto formulace jsou výrazem určité skromnosti autorky, ale nepovažuji je za vhodné. Domnívám se například, že můžeme považovat za velkou zásluhu diplomantky, že se jí podařilo „vytáhnout“ z odborníků (Gintel, Pleskot) dosud nepublikované názory na klíčové otázky a správně je zpracoval do svého díla.

---

¹ „Jak je vidět, opět jsou odpovědi na otázku přítomnosti odborníka, zaměřeného na psychiku účastníka, mezi autory odlišné. My nemáme dostatek zkušeností a ani nemáme k dispozici výzkum prováděný v této souvislosti, abychom mohli říci, který z výše uvedených odborníků má pravdu. Můžeme však uvést, co si o dané problematice myslíme.“ (s. 76)

² Na s. 115 mluví diplomantka o „autorech diplomové“ práce v plurálu, ačkoli na s. 2 prohlašuje, že práci zpracovala samostatně. Ačkoli se běžně vedoucí práce uvádí v údajích o původcích diplomové práce, nedá se považovat za autora ani spoluautora v pravém slova smyslu. Takové vyjádření by mohlo spíše vzbuzovat dojem, jako by se autorka obávala vzít osobní zodpovědnost za svůj názor.

³ Např. slovo *challenge* nemá v češtině přesný jednoslovný ekvivalent jako třeba v němčině nebo v angličtině; v překladech běžně užívaný ekvivalent „výzva“ (zde např. na s. 14, 18, 19) totiž vyžaduje naznačit předmět či směr, v češtině je možné „vyzývat“ k boji, k diskusi, k setkání, k akci; *challenge* se tedy v tomto případě chápe spíše jako „podnět“, „provokace“ nebo dokonce problém, který je třeba řešit, nebo překážka, kterou je třeba překonat; je ovšem možné, že se v rámci vývoje jazyka také v češtině ustálí užívání slova *výzva* bez předmětu. Něco podobného platí na pro slovo *příležitost*, které je použito zřejmě jako ekvivalent *opportunities* (s. 17). Za patrné přehlédnutí považuji tvrzení, že „outward bound je v překladu výchova prožitkem“ (s. 14). Z podobného důvodu asi vznikly i další chyby, jako např. chybějící slova (s. 34, řádek 4; s. 36, předposlední odstavec, s. 72, ř. 8) nebo nepochopitelný název kapitoly (s. 75).

Celkově považuji předloženou diplomovou práci Veroniky Kinclové za velmi podnětnou a záslužnou. Vzhledem k tomu, že práce obsahuje řadu podnětů k diskusi, uvádím na závěr svého posudku některé z nich. Doporučoval bych, abychom jim věnovali pozornost v rámci obhajoby:

- diplomantka ve opakovaně poukazuje na to, že pedagogika zážitku se neuvádí jako samostatný obor či odvětví pedagogiky; proto navrhuji, aby diplomantka uvedla důvody, které jsou – dle jejího soudu – příčinou tohoto stavu
- diplomantka definuje pojmy reflexe a review, někdy se používají jako synonyma; jaké jsou důvody pro a proti takovému použití uvedených pojmů?
- rozpor mezi dobrovolností a dobrodružstvím (překvapením), na který autorka upozorňuje (např. s. 30) je podle mě obtížně řešitelný, zajímalo by mě, kterému z naznačených řešení dává diplomantka přednost
- kde vidí diplomantka hranici mezi manipulací a „výchovným ovlivňováním“?

Diplomová práce Veroniky Kinclové má – zejména po stránce obsahové – vysokou úroveň, převyšující výrazně průměr obhajovaných prací. Proto **doporučuji** práci k obhajobě a navrhuji hodnocení známkou **výborně**.

Řím, 8. května 2010

doc. Michal Kaplánek, Th. D.
vedoucí práce